

352.012
1972 NOV 17

244

BUDAPEST

Piacavatás Újpesten

A centenáriumi jegyében és a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 55. évfordulója tiszteletére Újpesten, az István téren felavatták fővárosunk legkorszerűbb piacát.

Az ünnepi beszédek elhangzása után Csikesz Józsefné, a Fővárosi Tanács elnökhelyettese vágta el az avatószalagot és adta át rendeltetésének az új piacot. Az ünnepségen megjelent Németh Károly, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, az MSZMP Budapesti Bizottságának első titkára, Újpest országgyűlési képviselője is. Az avatáson természetesen nagy számban jelen voltak a kerület lakói is, akik első számú értékelői az újjászületett piacnak.

A korszerűtlenné vált elárúsító bódék helyére, amelyek nagyon rontották a városközpont újjáalakuló képét, valóságos vásárcsarnok került. Az első tíz épületrészt ugyanis a hatalmas tetőszerkezet szinte csarnokká fogja össze és ebben árusítanak az östermelők.

Az új kereskedelmi létesítmény 36 millió forintba került. Az áruadák száma 87, s ezek megoszlának a Zöldért, a Közért, a Termelőszövetkezetek, az AFESZ, a vendéglátó vállalat, a kiskereskedők, és az östermelők között.

Az új piac tulajdonképpen az összefogás jelképe, mert költségeihez hozzájárultak a kereskedelemben részt vevő állami, szövetkezeti és magánelárúsító egységek is.

Örülünk, hogy egyik nagy munkáskerületünk ilyen korszerű létesítményhez jutott. Úgy véljük, hogy ezt a piacot nemcsak az újpestiek, hanem a rákospalotaiak és az újpalotaiak is igénybe fogják venni, amíg ők nem kapnak — ha kisebb formában is — hasonlóan korszerű piacot.

Kollányi Gyula

A szakoktatás helyzete a fővárosi tanácsok apparátusaiban

A szocializmus teljes felépítésének időszakában a tanácsok előtt álló egyre fokozottabb feladatok megkövetelik, hogy a tanács területén dolgozók — a párt politikájának megfelelően — kellő szakmai hozzáértéssel oldják meg feladataikat. Ezt kívánja elősegíteni az 1025/1971. számú kormányhatározat, amely az új követelményeknek megfelelően szabályozza a tanácsai dolgozók képzését. Ezeknek az előírásoknak a figyelembevételével mértük fel ebben az évben a fővárosi tanácsok apparátusában a képzés helyzetét és készítettük el az 1972—73-as beiskolázási, továbbképzési tervünket.

A felmérés tanúsága szerint tovább növekedett az

előírt iskolai végzettséggel

rendelkezők száma. Arányuk — 1968-hoz viszonyítva — a Fővárosi Tanácsnál 80,8 százalékról 81,2 százalékra, a kerületi tanácsoknál pedig 75,1 százalékról 85,8 százalékra emelkedett. (E számok megítélésénél figyelembe kell venni, hogy a kormányhatározat elsősorban a Fővárosi Tanácsnál szemben növelte a képzéssel kapcsolatos követelményeket). Az egyetemi vagy főiskolai végzettségű dolgozók száma a Fővárosi Tanácsnál több mint 16 százalékkal nőtt és arányuk csaknem eléri az 55 százalékot. A kerületi apparátusokban, bár sokan szereztek felsőfokú képzést, arányuk mégsem növekedett a — viszonylag alacsony bérszínvonalal összefüggő — fluktuáció miatt. Ugyanakkor jelentősen nőtt a középiskolai végzettségűek száma, és jóval kevesebb lett a csak általános iskolai végzettségű dolgozó.

Az egyes munkakörök betöltését az ágazati miniszterek a kormányhatározatban megjelölt iskolai végzettségen túl, külön szakképzés megszerzéséhez is köttették. E szakvizsgákat a dolgozók nagy része már letette. Minden tanácsai dolgozónak —

az Állam- és Jogtudományi Egyetemet és a Tanácsakadémiát vezettek kivételével — vizsgát kell tennie az

Általános államigazgatási ismeretek

című tankönyv anyagából. Az elmúlt négy év során hatszázán vizsgáztak ebből a tananyagból. 1970. második felében le kellett állítani a vizsgáztatást, mert az új tanácsstörvény megjelenésével természetesen módosult a tananyag. Az új tankönyv már megjelent, s így jövő év közepétől kezdődően több mint hatszáz fő számolhat be az államigazgatási ismeretekből. Korábban a vizsgákat a kerületi tanácsok önállóan szervezték meg, ezért a követelmények és a vizsgák színvonala különböző volt. Indokolt tehát, hogy a vizsgáztatást a jövőben központosítsuk, a Fővárosi Tanácsnál bonyolítsuk le. A tananyag eredményes elsajátítása és a vizsgák sikere érdekében konzultációkat, előadásokat szervezünk.

A jövőben fokozottabban foglalkozunk azokkal a fiatal dolgozókkal, akik az iskolából kikerülve a tanácsai munka különböző területein helyezkednek el. Számuk elég nagy és nem közömbös, hogy életük első munkahelyén hogyan fogadják őket és mennyi időn belül válnak jó tanácsai dolgozóvá. Számukra is különböző előadásokat tartunk és konzultációs lehetőséget biztosítunk a munkájukkal kapcsolatos problémáik megvitatására.

Már az elmúlt években is nagy gondot fordítottunk az apparátus

politikai képzésére

Így mind a fővárosi, mind a kerületi tanácsoknál jelentősen növekedett a megfelelő politikai képzettséggel, felkészültséggel rendelkezők száma. Mindenkerületi vezetőket képzésüket tekintettük elsőrendű feladatunknak. Ezért indítottuk be 1970-ben a vezetőket kétéves politikai tanfo-

lyamát, a Budapesti Pártbizottság által összeállított tematika alapján. A tanfolyam ebben az évben befejeződött, sikeres volt, és nagyban hozzájárult a vezetők ideológiai, politikai ismeretének, látókörének bővítéséhez.

A Fővárosi Tanácsnál — a tanács párt-vel-vel együttműködve és az érdekeltekkel megbeszélve — egy olyan beiskolázási tervet készítettünk el, amely szerint a Fővárosi Tanács vezetőinek háromnegyed része kezdte már el, vagy a következő évben kezdi el tanulmányait a pártoktatás különböző — magasabb szintű — formáin. E munkánk során már a középszintű vezetők köréből is egyre több személyt igyekeztünk bevonni a politikai továbbképzésbe. A jövőben pedig a tanácsai pártszervezetek segítségével arra törekszünk, hogy a fővárosi tanácsok egyéb dolgozóit is fokozottabb mértékben kapcsolódjanak be a politikai képzésbe.

A kerületi tanácsok

választott vezetőire

(a tanácselnökökre és helyettesekre) az említett kormányhatározat előírásai nem vonatkoznak. Szükség van azonban arra, hogy az e tisztségekbe megválasztott vezetők is kellő felkészültséggel rendelkezzenek. Ezért kívánatos, hogy politikai és általános műveltségüket, államigazgatási és gazdasági szakismereteiket, valamint vezetőkézségüket rendszeres továbbképzéssel állandóan növeljék. E téren különösebb probléma nincs, hiszen több mint hetven százaléknak van egyetemi vagy főiskolai végzettsége és hetven százalékuk végezte el az egy- vagy kétéves pártiskolát, illetve a marxista-leninista esti egyetemet. Tizenhárom vesznek részt jelenleg valamely felsőfokú politikai oktatásban.

A kerületi tanácsok vb-titkárai — mint ismeretes — meghatározatlan időre kinevezett vezetők. Alkalmazásukhoz a szóban levő kormányhatározat a Tudományegyetem állam- és jogtudományi karán szerzett diplomát ír elő. Jelenleg 82 százalékuk rendelkezik ezzel, és ketten most végzik egyetemi tanulmányaikat. Sokat fejlődött politikai felkészültségük is.

A tanácsai apparátus politikai és szakmai továbbképzése

több évre

viszszatekintő feladata

minden tanácsai szervnek. A már eddig felsoroltakon kívül számos előadást, tanfolyamot szerveztünk a tanácsai vezetők elméleti és gyakorlati kérdéseiről, valamint egyéb, a tanácsai munkával összefüggő problémákról. Ezt egészítette ki az egyes fősztályokon belüli szakmai képzés.

Mindezt mérlegelve, a Fővárosi Tanács vb 1971. december 6-án hozott határozatában kimondta, hogy meg kell kezdeni a Fővárosi Tanács Továbbképző Intézetének létrehozásához szükséges feltételek kidolgozását, és azt ez év végéig a vb elé kell terjeszteni. Ennek az intézetnek a feladata lenne a tanácsai vezetők és ügyintézők, valamint a tanácsai irányítás alá tartozó vállalatok, intézmények vezetőinek, összesen mintegy 3400 főnek a továbbképzése.

Az intézet előreláthatóan 1973. január 1-én kezdi meg működését. Létszáma és szervezeti felépítése alapján bizonyára képes lesz arra, hogy a továbbképzést egy kézben fogva, azt tervszerűbbé és színvonalasabbá tegye.

Gede Márton

Dr. Gergelyffy József

A Csiliben kezdődött...

KELLEMES, derűs ez az ősz. Pedig az idő, amiről emlékezünk, meglehetősen komor...

— Gyózködünk a gondokkal, panaszkodunk is gyakorta — mondja Kilián József nyugdíjas miniszterhelyettes, a fővárosi pesterszabéti tanácstagja. — S hajlamosak vagyunk elfelejteni a múltat. Apám harminckettét évét dolgozott a MÁVAG-ban, de mindig gyalog járt munkába, innen, az akkori Erzsébetfalváról. Jómagam nemegyszer Budára, a Ganz Villanyba, meg vissza is gyalogoltam, mert negyven fillér volt a retúrjegy! Volt hely akkor a villamoson bőven...

— De ez nem adhat felmentést a jelen nehézségeire.

— Persze, hogy nem. Az egészen más világ volt. Azért megértik az emberek ma is, ha valami nincs, akkor adni sem lehet. De azt már kevésbé, hogy a meglevővel miért nem lehet jobban gazdálkodni? Maradjunk a közlekedésnél, van nálunk egy helyi buszjárat, a 66-os. A, B, Y jelzéssel Soroksár három különböző pontjáról indítják, valóban a város pereméről, de már Soroksáron beéri egymást a három kocsi, s utána konvojban jönnek ide Erzsébetre. Majd hosszú ideig lehet várakozni a következőkre. Igéretet kaptunk a BKV-tól sokat, de a menetrend nem változtatnak.

A múlthoz képest tényleg nagy dolog az aszfaltozott járda, a szilárd burkolatú út és az autóbusz. Ám, a tanácstag erre nem hivatkozhat magyarázatként, tőle mindig a mai és a holnapi gondokra kérnek választ. Különösen attól, aki itt született, s mindvégig megmaradt erzsébetinek.

— **NEKEM KELL AZ** — vallja önmagáról Kilián József —, hogy rámköszönjenek az utcán vagy megálljunk a sarkon, vagy itt a kapuban beszélgetni, hogy eljőjenek a lakásomra régi és új ismerősök, gyerekkori barátok. Esetleg a Csiliben, a munkás művelődési házban meghívjuk-vessük a világ sorsát. Szükségem van erre az emberközelségre, s amikor a fővárosi tanácsban vagy a kerületi végrehajtó bizottságban dönteni kell, akkor mindig felidéződik bennem, mit szólnának ők, a választóim.

— Mindenkinnek szüksége van ilyen „alapra” közéleti munkálkodáshoz.

— Nekem mindenképpen, büszkén vállalom a lokálpatriótizmust. Nem mondom, hogy enélkül nem lehet valaki jó tanácstag, de más, mondjam, talán erősebb az az ambíció, felelősségérzet, amelyet a kerülethez fűződő ragaszkodás fűt. Mi itt, az erzsébeti Csiliben, a híres „kék teremben” kezdtük a politizálást, szinte gyerekefjével. Szenvendélyes, izzó hangulatú vitáink voltak Erzsébetről, önmagunkról, a munkásosztály helyzetéről. Ezt soha nem lehet elfelejteni!

— De amikor ön a Fővárosi Tanács soraiban ül, akkor kétmillió ember érdekeit kell szem előtt tartania, nem részrehajló a saját kerülete iránt?

— Ellenkezőleg, ha tudom, mi a jó az én kerületemnek, nem kívánhatom mások hátrányát sem, még ha látszólag úgy is tűnnék. Példa rá — kifogásolom egy áruház felépítését, miért a tervezett helyre kerül? Indok: ott egy nagyüzem harmincezer dolgozóval, szükségük van rá. Az áruház felépül, s mindenki csodálkozik, hogy nincs kellő forgalma.

Persze, aki tartós fogyasztási cikket akar venni, az nem műszak után vásárol be, hanem részán egy szabad szombatot. S mivel a harmincezerből a többség bejáró dolgozó, akkor nem az üzem melletti áruházat keres fel, hanem Pestre megy. Nem a látványt, a valóságos igényt kell kielégíteni.

— S a tanácsban, a testületben miként van rá mód?

— **MINDEN ELŐTERJESZTÉST** alaposan elolvas az ember, jóval az ülés előtt; különösen az anyagi természetűeket, akár beruházásról, akár másról szól. Hiszen a határozat után változtatni már nem lehet, nem is ildomos, mert akkor minek határozunk? De ha netán nem válik be, a választók, a panaszosok előbb mindig a tanácsagnál kopogtatnak...

— Persze, az előterjesztések nem „kapásból” születnek, többnyire alapos vizsgálatok, felmérések után állítják össze őket.

— Igaz, de sajnos, még mindig nem jutottunk el oda, hogy megfelelő alternatívákat terjesszenek a tanács elé. Arra már nemigen terjed ki a figyelem, hogy két-három variációt dolgozzanak ki egy bizonyos témában, azok minden tényezőjével, várható hatásával együtt, s a leginkább megfelelőt válassza a testület. Pedig így, a néhány jelentéktelen módosító javaslat helyett, koncepciók felett lehetne vitatkozni.

BESZÉLGETÉSÜNK alatt több ízben is előkerült a szó: felelősség, s nem tetszetős szóvirágként, hanem a közéleti munkálkodás egyik fontos elemeként. A sokszor talán kissé könnyelműen is hangoztatott fogalmat Kilián József életútjának összefüggésében igazi helyén érzem, ahol a dolgozó emberek ügyeinek, sorsának intézése közben lennie kell!